

Een vergelijking van de Amerikaanse index S&P 500 met de nagenoeg even brede DJ EU 600 zou gemakkelijk tot het misverstand kunnen leiden dat de subprime ellende en de daar uit voortkomende krediet crisis in Europa zijn ontstaan. Natuurlijk de Amerikaanse index heeft een correctie laten zien, maar deze

was procentueel gezien minder dan de klap die de Europese koersen opliepen. De tweede top die in de VS werd gevormd lag in ieder geval nog boven de eerste en van de onderkant van het lange termijn trendkanaal is men nog steeds veel verder weg dan in Europa. Zo bezien is de opwaartse trend – charttechnisch – in Europa ernstiger bedreigd dan in de VS. Opvallend is bovendien dat hoe minder bedrijven (op het eerste gezicht) met de problemen in de VS te maken hebben hoe meer ze er op de beurzen van langs kregen. Zo is de koersafbreuk bij lokaal opererende Europese smallcaps groter dan bij de large caps.

De oorsprong van de onrust die er op de internationale financiële markten heerst is ondertussen natuurlijk wel degelijk veroorzaakt in de VS en het zijn Amerikaanse banken die tot nu toe de grootste afschrijvingen doen op dubieuze vorderingen. Het is ook de Amerikaanse huizenmarkt die ernstige tekenen van stagnatie vertoont en waar het gevaar op verdere “tegenvallers” het grootst is. Daarnaast zijn er nog steeds grote vorderingen op de VS als gevolg van tekorten op de handelsbalans en op de begrotingen van de Amerikaanse overheden. De inflatie trekt in de VS, mede aangejaagd door de zwakke dollar, snel aan en aan de import van inflatie, via hogere grondstofprijzen en import uit landen wier valuta’s aan de dollar zijn gekoppeld zal op korte termijn naar alle waarschijnlijkheid geen einde komen.

In Europa liggen de kaarten anders, de inflatie groeit weliswaar, maar er is geen sprake van verontrustende niveaus. De reële economie ontwikkelt zich nog steeds bevredigend en de stijgende Euro verzorgt een zekere immuniteit voor de duurder wordende grondstoffen. De herstructurering van belangrijke Europese economieën gaat niet snel maar wel gestaag; zelfs in

Frankrijk is de nationale liefhebberij, de politieke staking, in diskrediet aan het raken. De Europese munteenheid verwerft ondertussen internationaal steeds meer aanzien en een toenemend aantal landen begint de Euro een prominenter plaats te geven in de nationale reserves. Grondstoffenleveranciers geven steeds vaker de voorkeur aan afrekenen in Euro’s. Beleggingen in Europa bieden gezien die ontwikkelingen de komende tijd meer mogelijkheden dan investeringen in de VS, misschien wordt het Eurogebied, vooral als er lage instapniveaus gaan ontstaan, de “geheime” beleggerstip van de komende tijd.

Vrgr jan a

